

Text Mat. 6, 11-18 [1947]

[11. 7. 1947]

1. **Vezdejší:** O tento výraz jsou odědávna spory. Řecký text má u Mat. (6, 11) i u Luk. (11, 5) týž výraz: *epiusion*. lat. Vulgata u Mat. *supersubstantialem* – nadpodstatný, „u Luk. *eotidianum* – každodenní. Luther překládá: denní, některé jiné překlady, chléb pro zítřejší den. České slovo *vezdejší* lze odvozovat dvojmo:

a) od *vezdy*, *veždy*, *vždy* – pak je to prosba o denní chléb,

b) od *ve-zdo-*, pak prostě chléb pozemský, potřeba života *ve-zde-jšího*.

2. Máme tedy uprostřed modlitby Páně prosbu o to nejnutenější k životu. Tedy i toto, nejvšednější potřeby, jsou závislé na Bohu. – Nejde jen o doslovný chléb, ale o všechno, co souvisí s nynějším, tělesným i duchovým životem (Luther sem počítá např. i čest.)

3. Sem tam se ozývají námitky, že prý tento výklad je málo „duchovní“; doporučují tu spíš myslet na Večeři Páně, na dar Ducha, jehož je potřebí „jako chleba“ apod. Avšak tu se přezírá skutečnost, že Ježíš opravdu měl smysl pro lidskou bídu a že pomáhal: Připomeňme si jen jeho uzdravování (tělesná) nebo dokonce div v Káni Galilejské. Pomáhá i ve vnější nouzi.

4. Prosba za odpuštění chová v sobě dva předpoklady:

a) že víš o svém hříchu,

b) že umíš odpouštět.

Vědět o svém hříchu jakožto vině před Bohem, to není lehké. U primitiva brání tomu nevědomost viny vůbec, u člověka s „vyšší“ úrovní zas sklon k *samospravedlnosti*. Vidí hřích kolem sebe, ne však v sobě. A moderní doba ještě zavírá naše oči tvrzením, že není ani dobro ani zlo, které se o nás pokouší a o něž se máme pokoušet, že je jen prostředí, jemuž jsme prostě vydáni.

5. **Odpuštění:** To není zamhouření očí, tachometr života zapisuje a nechává zapsaný každý hřích, ale odpuštěním dává Bůh nový počátek, novou možnost ve vzájemném vztahu Bůh – člověk.

6. „jakož i my“ vyloženo u Luk. 11: „nebo i my“, není to podmínka, ale jak jinak bys mohl věřit v odpuštění, kdybys sám neodpouštěl? Čti Mat. 18, 1 – 35 o nemilosrdném služebníkovi.